

Transgraniczne świadczenie usług płatniczych w państwach członkowskich UE i EOG

Celem niniejszej publikacji jest przedstawienie praktycznych aspektów jednego z kluczowych zagadnień współczesnego rynku usług płatniczych UE, jakim jest transgraniczne świadczenie usług płatniczych. Z uwagi na wysoce zdigitalizowany charakter większości najpopularniejszych usług oferowanych współcześnie przez unijne instytucje płatnicze, fizyczne granice państw członkowskich nie stanowią dla nich obecnie specjalnej bariery dla międzynarodowej ekspansji. Problematyka ta staje się tym bardziej doniosła w obliczu wejścia w życie przepisów znowelizowanej dyrektywy o usługach płatniczych¹.

KONRAD STOLARSKI

Unijne swobody traktatowe a usługi płatnicze

Jednym z najważniejszych wymiarów unijnej integracji gospodarczej jest istniejący formalnie od 1993 r.² rynek wewnętrzny oraz funkcjonujące w jego ramach swobody przepływu towarów, kapitału, osób oraz usług. Tę ostatnią należy zaś uznać za kluczową, obok kapitału, swobodę dla funkcjonowania unijnego rynku finansowego. Z uwagi na fakt, iż usługi finansowe zostały objęte wyłączeniem spod zakresu zastosowania dyrektywy usługowej³, zasady transgranicznego świadczenia usług płatniczych znajdują swoje uregulowanie na płaszczyźnie unijnej w dyrektywach szczegółowych, wśród których za najistotniejsze uznać należy dyrektywę dotyczącą instytucji kredytowych⁴,

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z 25.11.2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. UE L 337, s. 35), dalej: „PSD II”.

² Przyjmuje się powszechnie, że podwaliny pod powstanie unijnego rynku wewnętrznego stworzył Jednolity Akt Europejski z 28.02.1986 r., który istniejące już swobody unijne poddał pod mechanizmy działania rynku wewnętrznego i określił nowy (choć formalnie niewiążący) termin 31.12.1992 r., do kiedy nowe założenia miały w państwach członkowskich zostać wdrożone. Zob. szerzej na ten temat C. Barnard, *Substantive law of the EU. The Four Freedoms*, Oxford 2010, s. 11-12, wraz z przywołaną tam literaturą.

³ Zob. art. 2 ust. 2 lit. b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z 12.12.2006 r.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/48/WE z 14.06.2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe.